

מסורת הש"ס

א) וינמא ס. לקמן מו. חולין קק"ז ע' וירוש' סוטה פ"ג ה"ד ורבי"מ שם דריש ורביה, ב) לעיל ד'. לקמן מו: ונעבות ז., ג) מעילה ג: ונכרתות ד:, ד) לקמן פד., ט) לקמן פה: ו) מנחות נא., ו) לעיל ח., ח) ויקרא ו, ח, ט) לעיל לה., י) צ"ל יג., פסחים נט:, יא) ונע"מ ח"ר מנחות ד: ד"ה והלכותה, ט) לעיל לה., ו) לעיל ס., והשו"ע י"ט יסוד ע"י]

גיליון הש"ס

חתני' ר'א אומר כל שאינו פ"י לקמן דף קה ע"ה מו"ה אב"ל:

שינויי נוסחאות

א) צ"ל והלכותה והקטרת (ש"ס: ב) ומנחת נסכים ממקח (ש"ס: ג) יעלו תנינא דלא כשם כר' ל"ל (ש"ס: ד) ור"פ (ש"ס: ו) וצ"ל וילגא טעי צמיקוס הגהנה ומיקני צמיקן השפטן: ד) בהן א"א האור (ש"ס: כ"ח טק. וברשי' כ"ח.) וכן נכל הסוגיא. ונדק"ס: כמב שאינו ידוע לפתק: ע"כ: ח) שקריבין (ב"ש ור"ח: ז) כל לשלל גני' ומנחת נסכים ומנחת כהן משיח וה"ם וכו'. וי"ה גמ' לאן וי"ה צמתי צמתי כלן: ז) צ"ל נתפלג (ש"ס: ח) דכתיב עור העולה אשר קרב מתיירין. אלא דהא האי קרב מתיירין קריני ביה דפקע פיגולו ממנו ולכן קבע השיריש פיגולו וה"ק קרב (ב"ש: ז) האי פקיעת פיגול צ"ל (ש"ס: יד) נלאה דלא ט"ס, דהא טק מיי' גס דס' כמ"ש רש"י דף פג א (ב"ש: ט) חזק' לא לאח' כמכש"י וכל דפסי' ונכשבו הסופרים דשפספ"א (ש"ס: טז) צ"ל דלא (ש"ס: ו) ונכח"א דלא אמרינן: יז) ס"ל מתיירין לא גריטין והב"ב ל"א א"ר כר' נוסב כר' (ש"ס: ו) ומיהו צמ"כ קלפניני פ"י לו לאח' לא הקימין ו"ע (תנ"ר"ם: יח) בד' טיסי הגירסא כלן משוכתא ולפנינו חוקן ע"פ כה"ל. וגי' ל"ק שנעשה על המזבח. ויפרע' אכל סג לא חוקן על המזבח' אלא על הקרתה. וצ"ל וילגא נד' הגסה ל"ק שגא צמיקוס: יט) אמאי צ"ל (ש"ס: כ) צ"ל ליטור (ב"ש: כא) צ"ל כיון מהמזבח (ש"ס: כב) צ"ל ש"מ מתיירא דיהוה כיון דאניהו גופייהו אין להם מתייר אחר דבמיר' לעיל ודחולן (דף מה: ג) גבי יברו. צ"ל ויכוין דאניהו גופייהו מתיירין אחרים לא מחני קודש בכלי כדאמרינן ב"ר כר'. ושי' מ"ד: בן) מתיירין להקטרת (ש"ס: ג) וליפנין מבשר שלמים ההם לא היו מתייר' אחר. ואצ"ג דשיק' פיגול באימורים ואצ"ג דמתייר הבשר דכל כמה דלא וכו' (ש"ס: י) וצ"י וז' לא (מה: ג) גבי יברו. צ"ל ויכוין דאניהו גופי' ונכמ' מנחת הגירסא קלפניני: בהן) צ"ל דלבי (ש"ס: ב) צ"ל הא (ש"ס: ב) צ"ל צ"ל ח"ל ח"ל בין (ש"ס: ו) ובי' בתוס' מנחות: בן) דבמירין מתירי' בכלי (ש"ס וכו' בתוס' סם):

שיטה מקובצת

תור"מ (מנחות קה"ס) הקימן פ"י ומיהו אם לא יתייב

בשיר' הדס משום פיגול. ח"ל חוק' חלועיתו צמיקן הקומץ זוטא, וא"ת דס' יס' למתיין, שהמנחת מתיירת השיריש למנחת כסם שהעולה דמיר' מזה נכפה למנחת, ולמה אין (מעילה) [פיגול] כשיריש, וי"ל דשאי' שוריש אוקים מותרים מי יהיה למנחת ומי יהיה לשיריש או לא דומיא דשלמים. וא"ת שוריש קומץ נמי אינם מותרים. ואומר ר"ה יעקב דבוע ע"ש מותר קומץ ויהיה לשיריש אכל דאם אפשר שזרק הדס צממנות ולא יעשה שיריש עכ"ל (ר"ח):

שייך בהו הראצה,

האי חייביין עליו משום נותר ומשום טמא אוהיבא קאי, אלא דרבינו כדכתבינא. ודעת רבינו נראה שאינו לא כרש"י ולא כר"ח, שהיו כתב בפירושו דטעמא דקומץ הוא משום דהוא המתייר את השיריש. וליכא למימר דלישנא דגמרא נקט ולעולם דאית ליה כר"ח דאיכא טעמא אחרון בקומץ דהיינו משום לזכיא הראצה, שהיו כתב בס"פ זה הל' י"ז וכן המתיירין עצמן אצ"פ שאין חייביין עליהם משום נותר וטמא ע"כ, והמתיירין חון הקומץ והלכותה. ולומר דס"ל כרש"י והא דקאמר בדמתיירין חייביין משום נותר וטמא מיירי לאחר שנשלה האור ברובו, וכן הא דמיטע הקומץ משום דהוי מתייר מיירי בבי האי גוונא, הא לאו הכי מימיעט משום טעמא דהראצה, הא ליתא, דמלבד שהוא דוחק גורל לומר דרבינו ס"ל כרש"י וסתם דבריו ולא פירש, מלבד זה אי אפשר לומר כן שהיו חטאת העוף (דף טו) המנחות כר' קרב הקומץ חייביין עליו משום פגול נותר וטמא, ששבע דקודם הקרבה אין חייבים עליו, וע"כ טעמא דמילתא הוא משום דליכא הראצה, דאי משום דאיהו גופיה מתייר, הא משום טמא ונותר חייביין אף על המתיירין. ודע

בית שמאי פרק רביעי זבחים

מנחה נדבח כהנים. כולה כליל ואינה נקמטת ^א הלכך אין אחר מתירה: **וכן מנחה כהן משיח**. חציתי כהן גדול שמקריב ^ה בכל יום מחציתה בצקר ומחציתה צערב (ויקרא ^ו): **ומנחה נסכים** לא גרסי' ^ו דהא מיפגל פליגי בה ונתן חילוק בין צהא עם הזבח לצהא צפני

עלמנו: **והדס**. הוא המתייר: **והנסכים הבאין בפני עלמן**. בין שהתנדבן בפני עלמן כדלמיר במנחות (דף קד:): מתנדב אדם מנחת נסכים בין שצאו בגלל זבח אלא שהציא היום זבחו ונסכים למחר דלמיר מר ^ז מנחתם ונסכיםא אף למחר אכל אם הביאין עם זבחו ופיגל צזבח נתפגלו הנסכים: **וחכמים אומרים אף הצאים עם הכהמה**. דכיון דיכול להקריב נסכים למחר נמלא שאין הזבח מתייר ליקרב אלא הן מתיירין את עלמן: **לוג שמן של מזורע**. שיריו נכללין כדיליף מפירקין לקמן (דף קד) אין חילוף **עליו משום פיגול**. אם פיגל צאצס לא נפגל ^ז הלוג ואע"פ שהלוג מלי צאצס כדכתיב על מקוס דס האצס מחילה אין נתינת השמן כלום אפילו הכי כיון דלדס מציא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים נמלא שאין האצס מתייר וכיון דאין לו מתיירין אין חייבין עליו משום פיגול: **ר"מ אומר**.

לוג הצא עם האצס צו ציוס חייבין עליו משום פיגול אם פיגל צאצס: **בין לאדם בין למוצה**. או לזה או לזה: **דמה מסיר צשרה למוצה**. דכתיב (ס שס א) וזרקו והדר וערכו: **ועורה לפהניס**. עור ^ה העולה אשר הקריבו ^ז **העוף כו'**. בגמ' ^זדף מד: מפרש מנין דנאלל לכהניס: **דמן מסיר אימוריהן ליקרב**. לפיכך ^ט פיגל צאימורים צשעת **עזובת** ^ט הדס נתפגלו פריס ^ז: **ר' שמעון**. אפריס הנשרפין פליג: **כל שאין מתן דמו על המוצה החילון שלמים**. שפיגול ^א כתיב צו (ויקרא ^ז) אין חייבין עליו משום פיגול: **גב' פקע פיגולו ממנו**. לקמן מפרש למאי הלכתא פקע: **מאי קאמר**. קבעי למימר פקע פיגולו ממנו ונסכיב טעמא דצא ליד' פיגול: **אם אינו מסקבל**. צהקטריה: **היאך מציא אחרים לויי פיגול**. המקטיר קומץ על מנת שיאכל שירים למחר היאך מנחה מתפגלת אם ^ב אין הקטרתו הקטרה והכי קאמר הוא עצמו לא כל שכן שיתקבל אחר' שמתקבל לריות אחרים לפיגולו: **מאי קא משמע** כל. למאי חביעני עליה הא ^ב פקע פיגולו: **אין למימח' דלאס אכל ממנו אחר' שעלה אין חייבין עליו כרת: סניגן**. דצללו עליה נמי אין חייבין עליו: **אלא**. להכי להכי פקיעה דכיון שעלה לא ירד: **סניגא ושנשחט חוץ לזמנו**. דהיינו פיגול: **הלן**. צשר ^ד הלן: **אלא**. להכי פקיעה שאס ירד לאחר שהעלוהו (לא) ^ה יחזור ועלה: **סניגא**. צללו ^ה הכי: **לא צריכא**. הא דעולא אלא שמשלה צו האור ואשמעינן דנעשה לחמו של מוצח ואפי' ירדו יעלו והיהו דקתני לא יעלו צשלא משלה צו האור: **לא שנו**. דאס ירדו הן פסולין משעלו לא יעלה: **(פחד אבר**

דלא גרסינן מנחת נסכים משום דפליגי בה צסיפא דהן משנה דקתני והנסכים הצאים צפני עלמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הבאין עם הצהמה וצפני עלמן דקאמר היינו כגון ^ה) שהתנדב נסכים כדלמיר ^ה) גצי מתנדב אדם מנחת נסכים צכל יוס בין הבאין עם הצהמה כגון שהציא זבחו היום ונסכים מכלא ועד עשרה ימים ומיהו י' לישצ גריסת הספרים דמנחת נסכים מיירי צממתנדב מנחת נסכים צכל יוס והיהו צבאצין צפני עלמן מיירי צמציא זבחו וזכו היום ונסכים ציוס מחר אכל קשה שלא היה לו להפסיק צדס וזהו ליה לנתימני הכי והדס ומנחת נסכים הבאין צפני עלמן ושמא אידי דתגא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תגא נמי מנחת נסכים: **ול"ג שבין שר' מצורע**. נראה דרבי שמעון דהכא הוא צבנן דלעיל גצי נסכים וקשה אמאי לא עירצ דתרווייהו חד טעמא הוא ^ט:

בית שמאי פרק רביעי זבחים

הנהו דאין לו מתיירין ^א כדי נסבה וקשה המינת קומץ אלא לצונה ומנחת כהנים מיפוק לי משום דאין צהס הרלאה ועוד דרבי דס קאמר צפירוש משום מתייר והיכי משכחת לה דמחייצ משום פיגול דאי אכיל ליה קודס שעשה מתנות אם כן ליכא הרלאה ואי מן הדס

ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח והדס והנסכים הבאין בפני עלמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים **א**ף הבאין עם הבהמה לוג שמן של מצורע **ר'** שמעון אומר **ב** אין חייבין עליו משום פיגול ורבי מאיר אומר חייבין עליו משום פיגול שדס האשם מתירו **ב** וכל שיש לו מתיירין בין ילאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול העולה ידמה מתייר את בשרה למזבח ועורה לכהנים עולת העוף דמה מתייר את בשרה למזבח חטאת העוף דמה מתייר את בשרה לכהנים פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים דמן מתייר את אימוריהן ליקרב **ט** ^אר' שמעון אומר כל שאינו על המזבח החיצון בשלמים אין חייבין עליו משום פיגול: **גב' אמר עולא** ^א קומץ פיגול שהעילו על גבי המזבח פקע פיגולו ממנו אם אחרים מביא ליד' פיגול הוא עצמו לא כל שכן מאי קאמר הכי קאמר אם אינו מתקבל היאך מביא אחרים ליד' פיגול מאי קא משמע לן דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול ^א הקומץ והקטרת ^א והלכותה ומנחת ^ב נסכים והדס ומנחת כהן משיח ומנחת ^ב נסכים והדס אלא דאם עלו לא ירדו תנינא ^ג הלן והיווצא והטבא ושנשחט חוץ לזמנו חוץ למקומו ^א אם עלו לא ירדו ואלא דאם ירדו יעלו ^ב הא נמי תנינא ^ג בשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו לא צריכא שמשלה בהן ^ד האור הא נמי אמרה עולא דהא זימנא ^ה דאמר עולא ילא שנו אלא שלא משלה בהן האור אבל משלה בהן האור יעלו מזה דתימא הני מילי

הוה להו מתיירין היה חייב עליהם משום פיגול כמו שחייבין עליהם משום טומאה ^א אכל אין להם מתיירין והן עלמן מתיירין ויש לומר דלא שייך לנתימני עאים דהיי דמי אי כגון מתנדב עאים לרבי ^ה) דלמיר צהקומץ רבה (מנחות כ:): דטעוים קמינא והגשה היו דינס כמנחה ופטור על הקומץ חייב על השירים ואי צעאים דמערכה לא שייך צוה מחשבה דאי צמחצב צשעת הולכה ע"מ להקטירו ולימור ^ה) הולכת עיט למערכה לכויל עשלתם לא ^ה עבודה היא ^ו ומיהו לחמייר' דפומצדימא צסוף הקומץ זוטא (סס דף א'). משכחת לה צהקטיר שומשום על מנת להקטיר שומשום למחר דהקטרה מפגלת הקטרה ושמא אע"ג דחייבין על העצים משום טומאה אין חייבין עליהם משום פיגול דלאו קרבן גמור הס לרבנן דפליגי עליה דרבי צפרק הקומץ רבה (סס כ:): דלא צעו מליחה דמכשירי קרבן הס דלא ^ה) קרבן ומיהו קשה דמאי שגא נמי כתיב צשלמים (ויקרא ו) ועוד דפיגול אחי לקמן (דף מה). עון עון מותר כהן ונותר חילול מוטומאה: **במנחת נסכים**. פ"י צבוקטריה

הוה להו מתיירין היה חייב עליהם משום פיגול כמו שחייבין עליהם משום טומאה ^א אכל אין להם מתיירין והן עלמן מתיירין ויש לומר דלא שייך לנתימני עאים דהיי דמי אי כגון מתנדב עאים לרבי ^ה) דלמיר צהקומץ רבה (מנחות כ:): דטעוים קמינא והגשה היו דינס כמנחה ופטור על הקומץ חייב על השירים ואי צעאים דמערכה לא שייך צוה מחשבה דאי צמחצב צשעת הולכה ע"מ להקטירו ולימור ^ה) הולכת עיט למערכה לכויל עשלתם לא ^ה עבודה היא ^ו ומיהו לחמייר' דפומצדימא צסוף הקומץ זוטא (סס דף א'). משכחת לה צהקטיר שומשום על מנת להקטיר שומשום למחר דהקטרה מפגלת הקטרה ושמא אע"ג דחייבין על העצים משום טומאה אין חייבין עליהם משום פיגול דלאו קרבן גמור הס לרבנן דפליגי עליה דרבי צפרק הקומץ רבה (סס כ:): דלא צעו מליחה דמכשירי קרבן הס דלא ^ה) קרבן ומיהו קשה דמאי שגא נמי כתיב צשלמים (ויקרא ו) ועוד דפיגול אחי לקמן (דף מה). עון עון מותר כהן ונותר חילול מוטומאה: **במנחת נסכים**. פ"י צבוקטריה

דלא גרסינן מנחת נסכים משום דפליגי בה צסיפא דהן משנה דקתני והנסכים הצאים צפני עלמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אף הבאין עם הצהמה וצפני עלמן דקאמר היינו כגון ^ה) שהתנדב נסכים כדלמיר ^ה) גצי מתנדב אדם מנחת נסכים צכל יוס בין הבאין עם הצהמה כגון שהציא זבחו היום ונסכים מכלא ועד עשרה ימים ומיהו י' לישצ גריסת הספרים דמנחת נסכים מיירי צממתנדב מנחת נסכים צכל יוס והיהו צבאצין צפני עלמן מיירי צמציא זבחו וזכו היום ונסכים ציוס מחר אכל קשה שלא היה לו להפסיק צדס וזהו ליה לנתימני הכי והדס ומנחת נסכים הבאין צפני עלמן ושמא אידי דתגא מנחת כהנים ומנחת כהן משיח תגא נמי מנחת נסכים: **ול"ג שבין שר' מצורע**. נראה דרבי שמעון דהכא הוא צבנן דלעיל גצי נסכים וקשה אמאי לא עירצ דתרווייהו חד טעמא הוא ^ט:

מג.

הנהו דאין לו מתיירין ^א כדי נסבה וקשה המינת קומץ אלא לצונה ומנחת כהנים מיפוק לי משום דאין צהס הרלאה ועוד דרבי דס קאמר צפירוש משום מתייר והיכי משכחת לה דמחייצ משום פיגול דאי אכיל ליה קודס שעשה מתנות אם כן ליכא הרלאה ואי מן הדס

הנשאר צמזרק לאחר שעשה מתנות ההוא לאו מתייר הוא ואס מנאותו שזרק על המוצח הא פקע פיגול ממנו ושמא לא שייך למימר גצי דס פקע פיגולו כי אם גצי הקטרה דוקא שנעשה ^ה) לחמו של מוצח ומימה הא אם ^ה) לא יתיחצ צשירי הדס משום פיגול הא י'ס להס מתיירין שהמתנות מתיירות לשפירות שיריש למנח ^ב כמו שמתירות את האימורים ושמא כמו ^{בא}) מתחילה כל טיפה וטיפה ראויה לויריקה חשיצ כוליה דס מתייר ונראה דלפרש דהיינו טעמא דקומץ וכולהו דלא היו צני חיוצא היו דיין משקש צכלי וקידוש כלי היינו ההרלאה ^ב) ידיה כיון דאינהו גופייהו מתייר אחד כדלמיר לעיל (דף לה.) גצי טומאה יס לו מתיירין משקיצינו מתיירין אין לו מתיירין משיקש צכלי: **והלכותה**. ואס תאמר והרי לצונה הקומץ

מתייר ^ב) ואף על שיכול להקטירה קודס הקומץ כדלמיר צהקומץ זוטא (מנחות טז:): ^ג מכל מקום קודס הקמינא ודאי נראה דאין להקטירה ויש לומר דמכל מקום לא היה לצונה דומיא דשלמים דלצונה היא גופה מתייר שמתרת שיריש לאכילה ועיקר פיגול ילפינן ^ה) משלמים ואע"ג דשיק' פיגול צאימורים ונמה דלא מיקטריי' מאימורים כהניס לא מצי אכלי ^ט מכל מקום לא חשיצי מתייר כיון דאס נטמאו או אצדו שרי צשר צאכילה ועוד י'ס לומר דלצונה אין לה מתייר צעבודת המוצח ולא היהו דומיא דשלמים שעבודת המוצח מתייר כגון וזיקת הדס ^ט ואס תאמר דאם לא חשיצ הכא עניס די הכי דחשיצ לצונה אע"ג דלא חוץ לאכילה דאי הוה להו מתיירין היה חייב עליהם משום פיגול כמו שחייבין עליהם משום טומאה ^א אכל אין להם מתיירין והן עלמן מתיירין ויש לומר דלא שייך לנתימני עאים דהיי דמי אי כגון מתנדב עאים לרבי ^ה) דלמיר צהקומץ רבה (מנחות כ:): דטעוים קמינא והגשה היו דינס כמנחה ופטור על הקומץ חייב על השירים ואי צעאים דמערכה לא שייך צוה מחשבה דאי צמחצב צשעת הולכה ע"מ להקטירו ולימור ^ה) הולכת עיט למערכה לכויל עשלתם לא ^ה עבודה היא ^ו ומיהו לחמייר' דפומצדימא צסוף הקומץ זוטא (סס דף א'). משכחת לה צהקטיר שומשום על מנת להקטיר שומשום למחר דהקטרה מפגלת הקטרה ושמא אע"ג דחייבין על העצים משום טומאה אין חייבין עליהם משום פיגול דלאו קרבן גמור הס לרבנן דפליגי עליה דרבי צפרק הקומץ רבה (סס כ:): דלא צעו מליחה דמכשירי קרבן הס דלא ^ה) קרבן ומיהו קשה דמאי שגא נמי כתיב צשלמים (ויקרא ו) ועוד דפיגול אחי לקמן (דף מה). עון עון מותר כהן ונותר חילול מוטומאה: **במנחת נסכים**. פ"י צבוקטריה

ליקוטם

שייך לענ"מ קודם נותר ולא משום טמא וכדאיחא בפי' ובסוף פ"ב דמעילה. וקצת היה נראה לדקדק בדברי רש"י ור"ת מההיא דתנן בפ' חטאת העוף (דף טו) המנחות כר' קרב הקומץ חייביין עליו משום פגול נותר וטמא, ששבע דקודם הקרבה אין חייבים עליו, וע"כ טעמא דמילתא הוא משום דליכא הראצה, דאי משום דאיהו גופיה מתייר, הא משום טמא ונותר חייביין אף על המתיירין. ודע

שאף לר"ת מנחות הנשרפות טעמא דליכא בהו פגול הוא משום דאין להם מתיירין ומשי"ח חייביין עליהם משום נותר וטמא, דדוקא בקומץ שבא להתייר השירים אמרינן דטעמא דקומץ הוא משום דליכא הראצה, אבל בדברים שאין להם מתיירים ואינם באים להתייר שום דבר לא שייך בהו טעמא דהראצה, דאי לא חטא הכי חוקשי לר"ת מתני' דפ' חטאת העוף דקתני הקומץ והלכותה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים משהוקדשו כר' חייביין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי חייביין עליו משום נותר וטמא, הא ליכא הראצה. ולומר דס"ל דדוקא גבי קרבן שייך הראצה משום דאם אכל קודם וזיקה לקח משום לא תוכל לאכול אבל במנחות דליכא לאו לאכול קודם הקטרה וכמ"ש מהל' מעשה הקרבנות גבי האוכל קודם וזיקה דין האוכל מנחת קודם הקטרה וכמ"ש גבי האוכל חוץ למקומו או שירי מנחתו לא שייך ביה הראצה ואצ"ג דאסור לאכול מן המנחות קודם כתיב האור ברובו וכו'. מעיק', מי"ם כתיב וליכא לאו לי חשיב מנחתו הראצה קודם הקטרת הראצה אלא משנזרק הדם ורקעב התגלש שמהו דליכא לא באוכל קודם הקטרת אימורין. ה"נ גבי מנחת לא היו מחוסר הראצה כיון דליכא לאו באוכל קודם הקטרת הקומץ, הא ליתא, דהא דאשקרא דיינא את מילתא דאובל מן המנחת קודם הקטרת הקומץ אי עבר בלאו לאו תוכל לאכול כמו האוכל קודם צריכתו הבה, דאשתי דליקא, ומאי דכתב רבינו גבי האוכל חוץ למקומו או שירי מנחתו קאי נמי לדינא שכחב קודם. ובקמין אחר נאריך בזה בעני' ^א וא"ה תמצאנו בפי"ט מה' מעתיק' יע"ש. ועוד אפילו חטא דליכא, וכי' לאי דמי הקטרת חוץ להקטרת אימורין משום דאימורים אם נאבדו או נטמאו הובח כשר והותר הבשר באכילה, ומשום הכי לא שייך בה הראצה, אבל קומץ שאם נאבד או נטמא נפסלו השירים פשיטא דשייך בהו הראצה, וזה הטעם כתבוהו התוס' במקומות רבים ממסכת זבחים, ומשום האי טעמא לא חשיבי אימורים מתייר כהן הקומץ משום דדוקא דאי ליכא קומץ נפסלו השירים חשיב מתייר, אבל אימורים אף שאסור לאכול קודם הקטרתן כיון שאם נאבדו שרי בשר באכילה לא חשיבי מתייר וכמ"ש התוס' בפ' ב"ש ד"ה והלכותה, ועוד דאי לא חטא הכי חוקשי מתני' דפ' חטאת העוף קרי' חטאת העוף דר' חייבין עליו משום נותר וטמא, אשר ע"כ נראה לי דרבינו ס"ל כמירוצא בתרא שכתבו התוס' בפ' ב"ש דהיינו טעמא דקומץ וכלהו, וא"ה הוה מצי חייבא היה דינם משקישר בכלי וקידוש כלי היינו הראצה ודידה כיון דאיהו גופיה מתיירין אחר וכדאמרינן גבי טומאה יש לו מתיירין משקישר מתיירין אין לו מתיירין משקישר בכלי ע"כ, ונזכרנא במבוארת דדוקא דכרבים שיש להם מתיירם מתיירין שלהם אחר שוקריב מתיירם אלא מתייר עצמו שאין לו מתיירין אין לומר שההראצה שלו תהיה בההראצה אלא להתייר אחרים והקטרת המתייר הוא משקישר בכלי. וכוה אחר דברי רבינו כפשמם דמפסע הקומץ פגול משום דהוי מתייר וחייבי' משום נותר וטמא שהרי נעשית הראצה משקדש בכלי. ומיהו האוכל מן המנחת או מן השירים קודם הקטרת הקומץ לית בהו לא משום נותר ולא משום טמא שהרי לגבי שירים ההראצה היא הקטרת הקומץ והיינו מתני' דחטאת העוף דקתני קרב הקומץ חייבין עליו משום פגול נותר וטמא, הא קודם הקרבה אין בו לא משום פגול ולא משום נותר ולא משום טמא, והיינו דקאמר בשירים, אבל בקומץ עצמו אפילו קודם הקרבה אף דליכא ביה משום פגול, משום נותר וטמא איכא. וכוה נדחא מ"ש לעיל לדקדק ממשנו ז' וסברת רש"י ור"ת דלא קאי חייביין אלא אשיירי מנחות אבל הקומץ אף קודם הקטרה חייבין עליו משום נותר וטמא אבל לא משום פגול. (משל"מ פ"ח מפסח"מ ה"ז)

עין משפט ונר מצוה

לא אב מ"י פ"ח מהלכות פסח"מ ה"ח:
ג מ"י פקח י"ג שם הלכה ג ופי"ח שם הל' ז:
ל ב' ד מ"י שם הלכה ז:
ה מ"י פ"ח שם הלכה ד:
ו מ"י פ"ג שם הלכה ז:
ז מ"י פ"ג שם הלכה ט:

מוסף רש"י

בין לאדם בין למוצה. שחמיס מתיירין חוקן, או לאכילת אדם, כגון צשר קדשים הנאלס שחלי בוקרת הדס, שכל זמן שלא מרק אסור לאכילה, כדכתיב (דברים יב) ודס וצחק וסרק והדר הכשר תכלה, או מתיירין למנח, כגון אימורין, ושזיקת הדס משקרנן למנח, כדכתיב (ויקרא ח) וחק הסכן את הדס על מוצח ה', והדר והקטיר ההכל לריח ניחוח (ויחא ט.), או: כגון עולה, שדמה מתייר למנח, דלס לא מרק דמה אין צאריה נקטרים, כדכתיב וחק הסכן פ"י: חייבין עליו משום פיגול. אם פיגול את הזבח צלחת משרבט צעבודת הדס, ואחר כך אכל מן הכשר יהיה צכלל הימר הדס, או מן האימורים אף כן צבימר הדס, חייב כרת, אכל כל דבר שאין אחר מתייר אלא הוא מתייר עצמו, כגון הדס וקומץ והקטרת ומנחת כהנים צטולה כלל, אין חייבין עליהם משום פיגול, משום דעיקר פיגול צשלמים כתיב ומימינוו ילפינן, מה שלמים יס להס מתיירין ללסם ולמוצח חייבין עליהם משום פיגול אף על כר' (והד"ן ק"ח): **כל שאינו על המזבח החיצון כשלמים**. צלמדת מסס פיגול לכל המנחת, אין זו משום פיגול (ע"ר ד'). משום דפיגול צשלמים כתיב ויף ר"ש מיהא צאריה טהמ' צחטאות הפימיוס, כגון פושרי של יוס הכפוסים ופר כהן משיח ופר תכלס דבר, שעשועין הוייה צענים על הפירות ועל מוצח הזכר (ברכות ד'). **שלס פקע מיד ויד** מעל בצי המוצח, יעלה. והוא היין נמי לאצרי פיגול שהעלן לגבי המנחת כיון שמשלה כהן האור פקע פיגולו וסא, והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי מצי באצרי פיגול לאור לא הוה אחי קומץ מניה, דקרי'א הני מילי אבר דמזבח, והכי כתיב שמשלה כהן האור נתקת והי כמו שמשלה כהן ופקע פיגולו ממנו, אכל קומץ דמיפרת איתת לא קרי'א, ולהכי נקט קומץ דלע"ג דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכו"ס לא אבר פיגול דכיון דמיתבד פ"י מלס האור צמקת' הוי כנשקף כולו ופקע פיגולו (מש"כ ג). הלן. כיון דס בין אימורים: **בשם שאם עלו לא ירדו**. אכל פסולין נתקן כהן לא ירדו, כך אם ירדו לאחר שגל לא עלט עוד (תק"פ) **אבל משלה בהן האור**. כל דהו: יעלו. דנעשו פגול אם אש (לקמן תפג):

ליקוטם

שייך לענ"מ קודם נותר ולא משום טמא וכדאיחא בפי' ובסוף פ"ב דמעילה. וקצת היה נראה לדקדק בדברי רש"י ור"ת מההיא דתנן בפ' חטאת העוף (דף טו) המנחות כר' קרב הקומץ חייביין עליו משום פגול נותר וטמא, ששבע דקודם הקרבה אין חייבים עליו, וע"כ טעמא דמילתא הוא משום דליכא הראצה, דאי משום דאיהו גופיה מתייר, הא משום טמא ונותר חייביין אף על המתיירין. ודע

שאף לר"ת מנחות הנשרפות טעמא דליכא בהו פגול הוא משום דאין להם מתיירין ומשי"ח חייביין עליהם משום נותר וטמא, דדוקא בקומץ שבא להתייר השירים אמרינן דטעמא דקומץ הוא משום דליכא הראצה, אבל בדברים שאין להם מתיירים ואינם באים להתייר שום דבר לא שייך בהו טעמא דהראצה, דאי לא חטא הכי חוקשי לר"ת מתני' דפ' חטאת העוף דקתני הקומץ והלכותה והקטרת ומנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים משהוקדשו כר' חייביין עליו משום נותר ומשום טמא, ופגול אין בה, ואי אמרת דמנחות הנשרפות נמי חייביין עליו משום נותר וטמא, הא ליכא הראצה. ולומר דס"ל דדוקא גבי קרבן שייך הראצה משום דאם אכל קודם וזיקה לקח משום לא תוכל לאכול אבל במנחות דליכא לאו לאכול קודם הקטרה וכמ"ש מהל' מעשה הקרבנות גבי האוכל קודם וזיקה דין האוכל מנחת קודם הקטרה וכמ"ש גבי האוכל חוץ למקומו או שירי מנחתו לא שייך ביה הראצה ואצ"ג דאסור לאכול מן המנחות קודם כתיב האור ברובו וכו'. מעיק', מי"ם כתיב וליכא לאו לי חשיב מנחתו הראצה קודם הקטרת הראצה אלא משנזרק הדם ורקעב התגלש שמהו דליכא לא באוכל קודם הקטרת אימורין. ה"נ גבי מנחת לא היו מחוסר הראצה כיון דליכא לאו באוכל קודם הקטרת הקומץ, הא ליתא, דהא דאשקרא דיינא את מילתא דאובל מן המנחת קודם הקטרת הקומץ אי עבר בלאו לאו תוכל לאכול כמו האוכל קודם צריכתו הבה, דאשתי דליקא, ומאי דכתב רבינו גבי האוכל חוץ למקומו או שירי מנחתו קאי נמי לדינא שכחב קודם. ובקמין אחר נאריך בזה בעני' ^א וא"ה תמצאנו בפי"ט מה' מעתיק' יע"ש. ועוד אפילו חטא דליכא, וכי' לאי דמי הקטרת חוץ להקטרת אימורין משום דאימורים אם נאבדו או נטמאו הובח כשר והותר הבשר באכילה, ומשום הכי לא שייך בה הראצה, אבל קומץ שאם נאבד או נטמא נפסלו השירים פשיטא דשייך בהו הראצה, וזה הטעם כתבוהו התוס' במקומות רבים ממסכת זבחים, ומשום האי טעמא לא חשיבי אימורים מתייר כהן הקומץ משום דדוקא דאי ליכא קומץ נפסלו השירים חשיב מתייר, אבל אימורים אף שאסור לאכול קודם הקטרתן כיון שאם נאבדו שרי בשר באכילה לא חשיבי מתייר וכמ"ש התוס' בפ' ב"ש ד